

A hős idegen

Átlagos nap volt. A legszilajabb bikát kellett levágnom. Nem okozott gondot, ez a mesterségem, meg a bika meg is volt kötve. Igen ám, de valahogyan elszabadult a hatalmas állat, és futott végig a szűk utcákon. Megállítani szinte lehetetlennek tűnt. Utána küldtem tehát a kutyákat.

Sajnos a három eb közül kettőt felöklelt a bösz bika, ezek el is pusztultak. Nem tudtam, mit tegyek.

Hirtelen megpillantottam egy rongyos ruhás, erős testalkatú legényt. Lassú, nyugodt léptekkel kísért a bika elé! Odakiáltottam, hogy örült ember, mit csinál? Láthatóan ügyet se vetett rám.

Amint a bika közel ért hozzá, hirtelen egy nagyot kurjantott. Ez az állatot meglepte, lefékezett. No, a parasztleány nem volt rest! Megragadta a bika szarvát, a földre kényszerítette, közben odaszólt, hogy menjünk segíteni. Lassan közelítettünk feléjük, és megkötöttük a bikát.

Ezután szó szót követett, a parasztleány a vágóhídon szeretett volna aludni. Én engedtem volna, de a többiek úgy döntöttek, hogy nem lehet. Egy nagy, nyers májat dobtunk elé a porba.

Nem fogadta el, inkább odaadta az arra gyülekező, éhes kutyáknak.

Kardos Mátyás 6.b

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola